

Barcelona, 16 de juliol del 1.960.

Sra.

Aurora Bertrana.

Vilada.

Molt estimada amiga:

M'ha fet molt content de veure que es troba bé i que gaudir d'una solitària pau, en el seu doble aspecte físic i moral. Celibre també que escriure, però ja no entenc tant que trobi a faltar cap companyia intel·lectual i que els col·legues li puguin manca: on pararia la seva tranquil·litat, si els tingués a la vora?

M'ha agradat molt la seva cordial i admirable carta, la qual m'ha fet molt de bé. Passo per ser una bèstia buetta, i potser sí que ho sóc, però sento de debò l'amistat i agraeixo sinceríssimament qualsevol mostra d'afecte i simpatia, sempre tan regatejada per la grollera i freda fauna d'aparença més o menys humana del nostre país. Pensi, doncs, fins a quin punt em commou l'amistós record d'una dona autèntica i d'una dama.

Sí, els lletrapferts acostumen a endrapar, i he tingut ocasió de comprovar que, davant llur col·lectiva gana, perillen fins i tot estovalles i vaixelles. i De la vanitat professional, què diria? Quant

a l'actitud intel·ligent i digna de la nostra degana, la donava per descomptada, malgrat el fet, una mica atabalador i invitador a una certa perplexitat, de pertànyer, pel cap baix, a la mateixa lleva de la besàvia del Pare Etern.

Li desitjo el millor estiu possible i li recomano que no s'aturi a Barcelona fins a l'entrada de la tardor. Que pugui escriure molt i respirar encara més... "Touché" per tot allò que em deu del meu llibre: tota una grossa de gràcies.

Mani sempre el seu devot afm.

Espru.